

Та, котру знав я

Володимир Підпалий

З Володимира Луговського

Ні, та, котру знав я для мене не існує.
Із добрим мужем вона мешка в хмарочосі.
Для неї дача в пущі, він ревнує,
Він пернамент її рудий цілує.
Мені адреса, телефон її вже ні до чого.
Бо та, котру знав я, для мене не існує.
Але й було: зле море в берег билось,
Гриміло глухо, туго, наче східний бубон.
Поріг лизало в домі, де вона служила.
Тоді вона мене, як чорт, любила.
Бо ж це було: зле море в берег билось.
Тоді колючий падуб ріс на схилах.
І цілий місяць дощ ганявся по гудрону.
Тоді під кожну хмару нас вела таємна сила,
По 'дній стежинці доля з нею нас водила,
І випадок подібний був до дзвону.
Авжеж, колючий падуб ріс на схилах.
Були тоді ми бідними і юними. Я знаю.
Ми їли пиріжки сухі, мов камінь.
Якби тоді сказва я їй: вмираю -
Вона б дійшла до пекла і до раю,
Щоб смерть перепинити ніжними руками.
Були тоді ми бідними і юними. Я знаю!
Над ближнім влада швидко її з'їла,
Як рак підступний організм з'їдає.
Все, що в душі її горіло і раділо,
Перелилось в туге, красиве тіло,
Школярське сиве пасемце бездарно
Від перукарень в неї поруділо.
Живе та жінка поза горем з горем,
Володарка того, що доля їй дарує,
Принижує, зриває квіт і корінь,
І світ ненавидить, бо ж він просторий.
Та вже не їй оці мої докори,
Ніколи їй не стати вітром, морем,

Бо та, котру знав я, вже не існує...